

ριε Νοέλ, ἐξηκολούθησε συνάπτουσα τὰς χεῖρας, παραιτηθῆτε, σὰς ἐξοριζῶ καὶ πάλιν, αὐτῆς τῆς μονομαχίας ἢ ὅποια θὰ σὰς ἀποβῆ ὀλεθρία. Κάμετέ το αὐτὸ χάριν τῆς μητρός μου, .. χάριν ἐμοῦ!

Καὶ τὰ δάκρυά της ἤρχισαν νὰ βέωσιν.

— Δεσποινίς, ἀπήντησεν ὁ Νοέλ, θαυμάτα συγκεκινημένος, δὲν θὰ μ' εἴχετε πλέον εἰς καμμίαν ὑπόληψιν, ἂν μ' ἀνεχαίτιζεν ἡ ἰδέα, ὅτι ἡ μονομαχία αὐτὴ ἠδύνατο νὰ μοῦ ἀποβῆ ὀλεθρία... Ἐπειτα διατὶ νὰ σώσω τὴν ζωὴν μου δι' ἀνανδρίας; Θὰ εὖρω ποτὲ θάνατον ὠραιότερον; θάνατον χάριν τῆς ὑπερασπίσεώς σας;

— Ἄλλ' αὐτὸ εἶνε τρέλλα! ἐφώνησεν ἡ Ἀδριανή. Διὰ τὸ ὄνομα τοῦ θεοῦ, μὴν ἐγκαταλείπετε ὁ ἴδιος τὸν ἑαυτὸν σας. Δὲν εἰσθε μόνος εἰς τὸν κόσμον, ἔχετε φίλους...

— Δὲν ἀρκεῖ αὐτὸ νὰ πληρώσῃ τὴν καρδίαν! ἀπήντησεν ὁ Νοέλ μελαγχολικῶς μειδιῶν.

— Ἄν εἰσθε φιλόδοξος, γρήγορα θ' ἀποκτήσετε διὰ τῆς ἐργασίας καὶ τῆς νοημοσύνης σας δόξαν καὶ περιουσίαν. Ἐχομεν πρὸς σὰς ἀπείρους ὑποχρεώσεις, τὰς ὁποίας θ' αὐξήσῃ βεβαίως ἀκόμη ἡ ἀπόδοσις αὐτοῦ τοῦ χαρτοφυλακίου· διατὶ δὲν θέλετε νὰ μὰς δώσετε ἀφορμὴν νὰ δειξώμεν καὶ ἡμεῖς τὴν εὐγνωμοσύνην μας; Ἐλάτε... ἐπιθυμεῖτε νὰ συστήσετε ἓν μέγαλον βιομηχανικὸν κατὰστημα; Ἡ μαμὰ θὰ σὰς παραχωρήσῃ ὅσα χρήματα χρειάζεσθε.

— Ἡ Ἀδριανὴ ἔχει δικαίον, ὑπέλαβεν ἡ κυρία Δυχαμέλ, ὄρισατε μόνος σας...

— Εὐχαριστῶ, κυρία... εὐχαριστῶ, δεσποινίς Ἀδριανή, ἀπήντησεν ὁ Νοέλ ἐκ βάθους στενάζων. Πρὸς τί ὅμως; Τίποτε δὲν δύναται νὰ μὲ φέρῃ εἰς ἐπιτυχίαν τοῦ ὑψηλοῦ καὶ μεγάλου σκοποῦ, τὸν ὁποῖον ὄνειροπολῶ εἰς μάτην...

— Ποῦ τὸ ἤξευρετε; εἶπεν ἡ Ἀδριανή.

Καὶ ἀπέστρεψεν ἀμέσως ἐρυθρῶσα τὸ πρόσωπον.

Ἐπῆλθε στιγμή σιωπῆς, οὐδεὶς δ' ἐτόλμα, ἐκ διαφορῶν ἀφορμῶν, νὰ ἐπαναλάβῃ τὸν λόγον. Τέλος ἠρώτησε δειλιῶς ἡ Ἀδριανή:

— Αἶ, τώρα λοιπόν, κύριε Νοέλ, δὲν θὰ ἤσθε φρόνιμος;

— Μάρτυς μου ὁ θεός, δεσποινίς, ἀπήντησεν ἐκεῖνος, μαρτυρῶν διὰ χειρονομίας τὸ ἐνδόμυχον αὐτοῦ ἄλγος, θὰ ἐθυσίαζον τὴν ζωὴν μου διὰ σὰς, χωρὶς νὰ τὴν λυπηθῶ. Μὴ μοῦ ζητεῖτε ὅμως ὅτι ὑπερβαίνει τὰς δυνάμεις μου.. οὔτε θὰ ἐπιδιώξω οὔτε θ' ἀποφύγω τὴν μονομαχίαν αὐτὴν μὲ τὸν Κ. Ἐκτορα Λοβεδύ.

Ἡ Ἀδριανὴ ἀπεσύρθη παρωργισμένη εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τοῦ θαλάμου, ἐνῶ ἡ μήτηρ κατέβαλλε νέους ἀγῶνας ὅπως μεταπέισῃ τὸν Νοέλ.

(Ἐπεται συνέχεια.)

ΠΑΛΑΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ

Ἐξω ἡ νύχτα εἶνε μαύρη καὶ κρύα,
Μὰ ζεστὸ λάμπει μέσα τὸ τζάκι.
Φοβερὴ θὰ σοῦ εἰπῶ ἱστορία
Ποῦ τὴν ἔγω ἀκουσμένη παιδίκι·
Ἐσχασμέν' ἱστορία παλιὰ
Ποῦ τὴ θύμισαν τώρα 'ς ἐμένα
Ὡς τὰ πόδια σου πλούσια χυμένα
Τὰ ξανθὰ μακρὰ σου μαλλιὰ.

Ἦταν μέσα 'στὴ χώρα ἡ πρώτη,
Στερογέννητη μεσ' 'ς τὴ φαμίλια.
Ἦταν ἄσβυστη δίψα 'ς στή νιότη,
'Σ τοὺς κακοὺς ἦταν ἄσβυστη ζήλια.
Τὴν ἐκράζαν Μηλίτσα, Μηλιά,
Κι' ἀνθισμένη μηλιά ἦταν 'ς τὰ κάλλι.
Καὶ ποτὲ της δὲν ἔλαχεν ἄλλη
Τὰ ξανθὰ μακρὰ της μαλλιὰ.

Εἶχαν φῶς ἡ ματιαίς της καὶ γλώσσα,
Φῶς γιὰ ἄλλους καὶ γλώσσα γιὰ ἑνα.
Παλληκάρια κι' ἂν τρέλλαινε τόσα,
Μὰ τὸ Φῶτο ἀγαποῦσε ἡ παρθένα.
Λόγια, δάκρυα, χάρδια, φιλιὰ
Στὰ κρυφά, 'ς ταῖς γωνιαίς, 'ς τὰ χαμόγια,
Τὶ φιλιὰ, χάρδια, δάκρυα, λόγια
'Σ τὰ ξανθὰ μακρὰ της μαλλιὰ!

Κι' ἄς τὴν ἔζωνε νύχτα καὶ 'μέρα
Μὲ μιὰν ἄγρυπν' ἡ μάνα της ἔννοια·
Σιδερένια καρδιά ἡ μητέρα
Κ' ἡ Μηλίτσα καρδιὰ πουπουλένια.
Σιδερένια καρδιά! τρισαλλοιά
Τρισαλλοιά, κι' ἂν ἡ μάνα τὸ μάθη,
'Σ τῆς Μηλιάς καὶ 'ς τοῦ Φώτου τὰ πάθη,
'Στὰ ξανθὰ μακρὰ της μαλλιὰ!

Μιὰ γρηὰ 'ς τὴ μητέρα της πάει
Καὶ τῆς λέει μὲ λύπη σημάδια!
«Ἡ Μηλίτσα τὸ Φῶτο ἀγαπάει
Καὶ μαζί του ἀνταμόνει τὰ βράδια!»
Κ' ἡ μητέρα δὲ βγάζει μιλιὰ,
Σὰν ἀξέσπαστη μπόρα εἶνε μαύρη.
Ἄχ! μεγάλο κακὸ θὲ νὰ τάβρη
Τὰ ξανθὰ μακρὰ της μαλλιὰ!

«Κόρη, ὁ Νάσος Βελῆς, παλληκάρι
Πῶχει μύρια ἀγαθὰ νὰ τί γράφει
Γιὰ γυναῖκα ζητεῖ νὰ σέ πάρῃ,
Νὰ σέ ζῆ βουτιχτὴ 'ς τὸ χρυσάφι.»
Καὶ τῆς λέγ' ἡ Μηλίτσα ἡ Μηλιά!
«Δὲν τὸν πέρνω, δὲ θέλω τὸ Νάσο
Κάλλιο, μάν', ἀπ' τὴ ρίζα νὰ χάσω
Τὰ ξανθὰ μακρὰ μου μαλλιὰ!»

Ἄλλο πάλ' ἡ κακόγρηα πάει
Καὶ τὴ σκόλα τὴ μάνα της σμίγει·
«Ἡ Μηλίτσα τὸ Φῶτο ἀγαπάει
Καὶ μαζί του τὸ βράδυ θὰ φύγῃ.»
Κ' ἡ μητέρα δὲ βγάζει μιλιὰ,
Μὰ 'σὰν τίγρις λυσσάει χτυπημένη.
Ἄχ! μεγάλο κακὸ τὰ προσμένει
Τὰ ξανθὰ μακρὰ της μαλλιὰ!

Νύχτ' ἀνάστερη κρύβει τὴ πόλι,
Τὸ βουθὸ μεσονύχτι σιμόνει,
Μέσ' 'ς τὸν ὕπνο ἀναπαύοντα ὅλοι,
Κ' ἡ Μηλίτσα εἶν' ἄγρυπνη μόνη.

Ποιά γροσθή τήν καλεῖ, ποιά δουλειά,
Καί 'ς τὰ μάτια της ὕπνος δὲν πέφτει,
Καί χτενίζει ἔμπροστὰ 'ς τὸν καθρέφτη
Τὰ ξανθὰ μακρὰ της μαλλιά;

"Ἄς κοιμῶσθ' ὄλοι σεῖς μεθυμένοι
'Σ τῶν ὄνειρων ἐπάνω τὰ στήθια·
'Ἡ καρδιὰ π' ἀγαπάει προσμένει
Πεῖο γλυκεῖα κι' ἀπ' τὰ ὄνειρ' ἀλήθεια!
"Ὅπου χτενίζ' ἡ Ἀγάπη φωλιά,
Τῆ φωλιά του ὁ Ὑπνος δὲ σταίνει.
Κι' ὄλοένα ξεπλέκει τὸ χτένι
Τὰ ξανθὰ μακρὰ της μαλλιά.

Καρτεράει τὸν καλὸ της νὰ φύγη,
Καί 'σὰ νύφη στολιζέται τώρα.
'Σ τὸ παράθυρο τρέχει, τ' ἀνοίγει,
Σκύβει.. αὐτιάξεται.. ἤρθεν ἡ ὥρα!
Κ' ἡ μισόγυμνη ἀκόμ' ἀγκαλιὰ
Μέσ' 'ς τὰ σκότη ἐν ἀχνόφεγγο φέρνει,
Κ' ἡ νυχτιά γιὰ κομῆτῃ τὰ πέρνει
Τὰ ξανθὰ μακρὰ της μαλλιά.

'Ἄλλ' ἡ μοῖρ, ἀντὶ γάμου στεφάνι
'Ἄλλα γράφει γι' αὐτὴ κι' ἄλλα ὀρίζει..
Νά! 'ς τὸ δρόμο ἕνας ἴσκιος ἐφάνη..
'Σ τῆ στιγμὴ μὲ ἀστραπὴ λαμπυρῖζει
Καί γροικιέται κακὴ πιστολιά·
Πέφτ' ἡ νιὰ 'σὰν τρυγὸνα καὶ σβύνει
Καί τὸ αἶμά της λάμπει ρουμπίνι
Στὰ ξανθὰ μακρὰ της μαλλιά.

Σεῖς ποῦ τρώει τοῦ ἔρωτος φλόγα
Στῆς Μηλίτσας τὸ λείψανο σκύφτε!
Κλαῖγε, Ἀγάπη, Ἐμμορφία, μυρολόγα.
"ὦ μητέρας, τὸ πρόσωπο κρύφτε
Καί μητέρας μὴ λέγεσθε πλιά...
Καί, 'σὰν θήκη χρυσοῦ τὸ πετράδι,
Σεῖς φυλάχτε τὴν μέσ' 'ς τὸ σκοτάδι,
"ὦ ξανθὰ μακρὰ της μαλλιά!

Μέσ' 'ς τῆ χώρα καθένας τὸ ξέρει
Τὸ φονιά ποῖός τὸν ἔχει ἀρματώσει,
Γιὰ νὰ σβύση τοῦ Φώτου τὸ ταῖρι,
Γιὰ νὰ πάρη τοῦ Φώτου τὴ γνώσι.
Τῆς φυτεύουν 'ς τὸν τάφο μιλιά,
Καί τῆς βγάζουν τραγοῦδι ποῦ λέει
Τὸ φρικτὸ σκοτοῦδὸ της καὶ κλαίει
Τὰ ξανθὰ μακρὰ της μαλλιά.

Τὸ τραγοῦδι πληρῶνει τὸ κρῖμα.
Μέρα νύχτα 'ς τῆ χώρα σκορπιέται,
Λές κ' ἡ ἴδια πῶς βγαίνει ἀπ' τὸ μνημα
Καί τὸ λέει καὶ κλαίει καὶ χτυπιέται!
Τ' ἀγροικῆ καὶ ἡ μητέρα.. θηλειὰ
'Σ τὸ λαιμὸ της τριγύρω τυλίγουν,
Φεῖδια γίνοντ' ὠμέ! καὶ τὴν πνίγουν
Τὰ ξανθὰ μακρὰ της μαλλιά.

Ροδოსύννεφο ἡ Δόξα καὶ σβύνει,
Καί μακραίνετ' ἡ Ἀγάπη σὰν κρῖνο..
Τώρα ἡ κόρη ξεχνιέται κ' ἐκείνη,
Τὸ τραγοῦδι σωπαίνει κ' ἐκεῖ ο.
Τῆ γλυκεῖα τοῦ σπιτιοῦ σιγαλιὰ
Μὲ τὸν ἦχό του τώρα ξαφνίζει
Κάπου κάπου ἡ νιὰ ποῦ χτενίζει
Τὰ ξανθὰ μακρὰ της μαλλιά.

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

ΑΓΝΩΣΤΑ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

Περιεργότατον βιβλίον, φέρον ἐπιγραφὴν «Ὁ κόφινος τοῦ ῥακοςυλλέκτου», ἐκδοθὲν ἐν Παρισίοις, περιγράφει λεπτομερῶς πάντα τὰ ἐπαγγέλματα ἐκεῖνα, δι' ὧν περισυλλέγεται ἐν ταῖς ὁδοῖς τῶν Παρισίων πᾶν ὅ,τι ὡς ἄχρηστον θεωρούμενον ἐκ τῆς φθορᾶς ἀπορρίπτεται, καὶ χρησιμοποιεῖται διὰ τῆς βιομηχανίας ἀποβαίνει πηροῦ πορισμοῦ βίου, ἔστιν ὅτε δὲ καὶ πλουτισμοῦ εἰς τοὺς μετερχομένους αὐτά. Ἐν τῷ βιβλίῳ τούτῳ εὐρίσκουμεν τὰς ἐπομένους πληροφορίας περὶ τῶν μετερχομένων τὸ ἐπάγγελμα τῆς περισυλλογῆς τῶν ἀπομεινარიῶν τῶν σιγάρων.

"Ἴδιον τύπον ἀποτελεῖ ὁ συλλέκτης τῶν ἀπομεινარიῶν τῶν σιγάρων. Εἶνε καὶ οὗτος ἐκ τῶν ἐπαγγελματιῶν ἐκείνων, οἵτινες ἐργάζονται εἰς ὠρισμένας μόνον ὥρας. Καθ' ἣν ὥραν τὰ καφενεῖα ἄρχονται πληρούμενα κόσμου, λαμβάνει τὸν πῖλον καὶ τὴν ράβδον του, μεταβαίνει εἰς τὸ βουλεβάρτον καὶ ἀρχίζει τὸν τακτικόν του περίπατον. Ἴδου αὐτὸς βαίνων ἡρέμα κατὰ μῆκος τοῦ λιθοστρώτου. Ἔχει τοὺς ὀφθαλμοὺς προσηλωμένους κατὰ γῆς, καὶ μόλις παρατηρήσῃ τὸ λείψανον σιγάρου ἢ πούρου διατρυπᾶ αὐτὸ διὰ τῆς σιδηρᾶς αἰχμῆς, ἥτις εἶνε εἰς τὸ ἄκρον τῆς ράβδου του, καὶ ἀνασύρων αὐτὸ ἐμβάλλει εἰς τὸ θυλάκιον τοῦ ἐνδύματός του. Ὁ παρατηρῶν αὐτὸν οἰκτερεῖ τὴν τύχην του, ὁ δὲ μικρὸς ὑπάλληλος ὅστις τὸν βλέπει ἀναλαμβάνοντα τὸ σιγάρον, ὅπερ ρίπτει ἀφοῦ τὸ ἐκάπνισεν ἕως τέλους, λέγει καθ' ἑαυτὸν «Ἴδου εἰς ἄνθρωπος πολὺ δυστυχῆς!» Πλάνη, πλάνη μεγάλη! Ὁ συλλέκτης τῶν ἀπομεινარიῶν δὲν θὰ ἀντήλλασε τὴν θέσιν του πρὸς τὴν καλλιτέραν θέσιν ἐπάρχου. Διότι ἐὰν γνωρίζῃ καλῶς τὴν ἐργασίαν του, εἰμπορεῖ νὰ ζήσῃ ἐξ αὐτῆς, καὶ νὰ ζήσῃ ἀνέτως. Ἠθέλησα νὰ πληροφορηθῶ ἀσφαλῶς τί εἰμπορεῖ νὰ κερδήσῃ εἰς συλλέκτης τῶν ἀπομεινარიῶν τῶν σιγάρων, καὶ παρηκολούθησα πολλὰκις αὐτοὺς εἰς τὴν ἐξάσκησιν τοῦ ἔργου των. Ἐβεβαιώθην λοιπὸν ἐξ αὐτοψίας ὅτι εἰς τοιοῦτος ἐπαγγελματίας κаторθου εὐκόλως νὰ συλλέξῃ, ἀπὸ τῆς τετάρτης μέχρι τῆς ἐβδόμης ὥρας τῆς ἑσπέρας, καπνὸν τοιούτων σιγάρων ἀξίας 3 φράγκων. Ἐν τῷ σιδηροδρομικῷ σταθμῷ Saint Lazare ἡ μεγάλη αἴθουσα ἐν ἣ παραμένουσιν οἱ ἐπιβάται μέχρι τῆς ἀφίξεως τῆς ἀμαξοστοιχίας, παρέχει, ὅταν σαρώνηται, καπνὸν ἀξίας 6 φράγκων, αἱ δὲ αἰθουσαι τῶν μεγάλων ὠδικῶν καφενεῶν 6-7 φράγκων. Εἰς τὰ προαύλια τῶν μεγάλων ἐκκλησιῶν, κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν τελετῶν ἐπισήμων γάμων ἢ κηδειῶν, ὁ συλλέκτης τῶν ἀπομεινარიῶν τῶν σιγάρων κερδίζει πάντοτε τὸ δίφραγμα